

SIGNERAT

Nicke Sjödin

Höstgöra

Kanske litet tidigt, men jag har lärt mig att man ska vara ute i god tid.

"Nu är den dystra höst utbruten som E A Karlfeldt kallar vår..." skaldar den kloke Grönköpings-skalden Alfr:d W:st:nd med all rätt. Komma och snacka om att detta är den årstid som bara "de svage" kallar höst. Själv kallar han årstiden för 'vår'. Man kan undra vad han kallade den som vi alla andra kallar 'vår'

W:st:nd igen:

"Ty sången, är den gudaboren vill icke söka konstlad tröst och dikta hösten om till våren - nej, är det höst, så är det höst."

Sannerligen ord i rätten tid. Därmed inte sagt att det är något fel på hösten, snarare tvärtom. Det finns mycket som är bra med hösten - lingonplockning till exempel När man plockar lingon ska man vara en gnet - inte en visionär. Ronny Eriksson har beskrivit hur en visionär betar sig i lingonskogen - han går och går, passerar röda lingontuvor, men det är för litet. Han har blicken långt bort i fjärran ty han vet att där, snart, kanske redan bakom den där kullen en halv kilometer bort formligen dråsar det antagligen av lingon, hela marken är röd, det är inte fråga om att plocka lingon där - det är bara att hämta.

När skymningen faller måste han dessvärre tomhänt vända tillbaka och där vid bilen vid vägkanten finner han sin hustru kånkande på

40 kilo lingon som hon plockat i dikeskanten medan han storvulet letat efter mängderna. Det där känner man ju igen. Redan fabulisten i Hunden och köttstycket gjorde det. Den som gapar efter mycket, etc.

Något annat som är roligt den här årstiden är att sätta in innanfönstren. Åtminstone några av dem tog man ju ut i våras - speciellt de där man har häktfönster. (Tänk att jag har träffat folk som inte vet vad ett häktfönster är. Det är ju de där fönstren som går att öppna och sen häkta fast med en liten hake. Jag tror att det till och med var hos en ganska känd norrländsk författare som jag läste varianten 'häckfönster'. Precis som om man utanför dem skulle ha planterat en häck av nåt slag. Eller kanske trodde han de skulle användas på samma sätt som viss bilburen ungdom brukar använda sidorutorna i bilen - veva ner dem och sticka ut häcken, när man passerar allsköns misshaglig allmogge).

När man tar ut innanfönster bör man vara noga med att på kortsidan anteckna var fönstret skall sitta - "Köket mot ån" och liknande instruktioner bör finnas. Annars får man ett helsike när fönstren ska in på hösten, eftersom det ena fönstret inte är det andra likt och man bankar och slår och bänder och bryter och rätt som det är får man en demolerad ruta i tumvecket eller dess närhet.

Klisterremarna brukar ha en benägenhet att knorva sig när man blött dem i vattnet - nån rekommenderade att man skulle doppa dem

i mjölk i stället, men då lär det väl lukta surmjölk i huset hela vintern igenom. Man bör också se till att inte klistra alltför tätt, för då missar man konserten från de där rensorna när det blåser ute. Ibland blir det riktigt fina melodier man kan få höra, och så kan man sitta där vid köksbordet och sjunga till ackompanjemanget - några vemodiga rader som man hittar på rakt av. Och jag skulle vilja se den Idol-jury som har något att invända mot den sången.

Hösten ägnar sig väl åt att läsa böcker. I föl genomförde hustrun och jag projektet att läsa James Joyces tegelsten 'Odysseus' och nu är vi mitt i ett annat projekt - att plöja igenom Bibeln. Jag läser 1917 års översättning och hon den senaste. Och vad vi blir arga på den senaste. 1917 skrev man så vackert om syndaffoden att "himmelens fönster öppnade sig" men i den nya står det 'himlens dammluckor'! Som nåt sabla kraftverksbygge. Ordspråksbokens som talar om fyra underbara ting som inte kan spåras - ni vet, det som 1917 slutar med 'en ung mans väg hos en ung kvinna' är ersatt med det menlösa och svärbegripliga 'mannens väg i kvinnan'. Särskilt prepositionen 'i' förbryllar mig.

För övrigt ska det väl heta 'en ung mans väg till ena pigo'. Så hette det ju förr.

Nicke Sjödin